Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Tolvte Aargang.

Fra 1. Octbr. 1862.

„Hører, I Hedninger! Herrens Ord, og kundgjører det paa Øerne langt fra og siger: den, som adspredte Israel, skal samle ham og bevare ham, som en Hyrde sin Hjord."

Kjøbenhavn.

Redigeret og udgivet af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.

1863.

Indhold af 12te Aargang.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

12. Aarg. Nr. 1. *Den 1. Octbr. 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Conferencemødet for Nord-Jyllands District,

afholdt i Aalborg den 7de Septbr. 1862.

Tilstede: George Q. Cannon, Præsident for den Europæiske Mission.

Ældster fra Zion: Jesse N. Smith, Præsident for den Skandinaviske Mission, W. W. Cluff, John Smith, Samuel H. B. Smith, Joseph F. Smith og A. Christensen.

Af Conferencepræsidenter: H. C. Høgsted og N. C. Edlefsen.

Mødet aabnedes Kl. 10 Formiddag med Sang.

Bøn af Ældste A. Christensen, hvorefter Sangen: „Velkommen hid til Danmarks Sletter" blev afsungen.

Ældste A. Christensen udtalte sin Glæde over at være samlet med saamange af Herrens Tjenere fra Zion; sagde, at Troen er en Gave af Gud, som kun erholdes af dem, der søge og attraae Retfærdighed; sagde, at Forretningerne vilde ei optage lang Tid idag, da der ikke var Behov for nogen Omordning for Nærværende.

Præsident Jesse N. Smith stod dernæst frem og sagde, at det var ham særdeles kjært at see saamange bekjendte Ansigter og glædede sig over, at de Hellige havde været deres Pagt troe, siden sidst han var her, hvilket udgjør en Tid af henved et Aar. Alt er vel med Guds Folk, og de Hellige ere lykkelige og trives godt i Evangeliet. Udtalte sin Taknemmelighed for alle de store og uskatteerlige Velsignelser, vi nyde i denne Tid under Zionsbrødrenes Ophold iblandt os. De ville tale til os i det engelske Sprog, men da ikke alle de Tilstedeværende forstaae dette Sprog, vil det blive oversat af en af Brødrene.

Præsident G. Q. Cannon fremtraadte dernæst og holdt en længere Tale af følgende forkortede Indhold:

Det er mig en stor Glæde, Søskende, at være samlet med Eder idag, endskjøndt vi ei forstaae hinandens Sprog, men min Bøn er til Herren, at han vil give mig sin Aand, saa jeg kan fremføre saadanne Ting, som maatte være nyttige og gavnlige for os for Nærværende. Herren giver altid sine Tjenere denne Aand, naar de ydmygt og tillidsfuldt anraabe ham om den, og ved dens Bistand ere de istand til

hurtig at fuldbyrde hans Værk under Livets forskjellige Omskiftelser. Evangeliet har forenet os i een Tro og eet Haab, og har meddeelt os en forhen ukjendt Lyksalighed. Tidligere vare de Hellige fremmede for hverandre, de levede blandt forskjellige Nationer, i forskjellige Lande, under forskjellige Forhold og havde forskjellige Sæder og Skikke; men nagtet alt dette, ere Menneskene dog af een Herkomst, de ere udsprungne fra een Fader, og eet Maal er bestemt for Alle. Til den Ende besluttede vor Herre og vor Gud at samle sine Børn til eet Sted, hvilket han har ladet sine Tjenere Propheterne forkynde for Aartusinder siden, ja ligesiden Verdens Skabelse, og som Bindemiddel for sine troende, lydige Børn gav han dem Evangeliet. Dette sammenknytter alle deres Forhaabninger, fremtidige Udsigter og Glæder. Alt Nationalhad, al Fordom og al Splid forsvinder, hvor dets Indflydelse gjør sig gjeldende, og det vil sammenbinde og forene alle Guds trofaste og oprigtige Børn til et stort og mægtigt Folk, der er villig til at udføre hans evige Planer og Hensigter paa Jorden. De føle, at de ikke længere ere Fremmede og Udlændinge, men at de ere Brødre og Søstre af eet Blod. Herren saae, hvorledes hans Børn i deres Forladthed vare blevne et Bytte for Vildfarelser og falske Traditioner; han saae, hvorledes deres Forstand og naturlige Dømmekraft var bleven fordunklet og vildledt af Aarhundreders Mørke; derfor forbarmede han sig atter over sine faldne Børn, sendte sine Tjenere til dem med Frelsens Evangelium, der kan hæve dem fra deres sunkne Tilstand og lede dem fremad paa Veien, der fører tilbage til ham. De Hellige maae nødvendigviis hver for sig forstaae hvad de have annammet; de maae have et uafhængigt Vidnesbyrd hos sig selv om Sandheden; de maae vandre selvstændigt fremad paa den betraadte Bane, og ei lade sig paavirke af Andres daarlige Vandel eller søge Medhold og Undskyldning for deres egne Svagheder i Andres Feil. Selv om Mænd, der ere satte til at lede og undervise os, skulde svigte deres Kald, burde det ikke paa nogen Maade rokke vor Tro, thi Saadant vilde aldrig svække Sandheden eller Evangeliet. Det bliver hvad det er alligevel og vil vedblive at have sin frelsende Kraft for os, saalænge vi vandre efter dets Forskrifter. Derfor er det nødvendigt, at Enhver tænker for sig selv, troer for sig selv, handler for sig selv og bliver frelst for sig selv. Maa Gud velsigne Eder Alle i Jesu Navn. Amen.

Ældste A. Christensen oversatte derpaa ovenstaaende Tale for de Forsamlede.

Derefter fremstod Ældste Joseph Smith og sagde: Det glæder mig at være forsamlet med mine danske Søskende, endskjøndt vi ei fuldkommen forstaae hverandres Sprog. Evangeliet er den Kjæde, som forener Menneskenes Børn til Eet og leder dem fremad til det store Maal, Herren har bestemt for alle Lydige og Trofaste. Herrens Børn ere kjendelige, hvorsomhelst de findes i Verden, paa deres Kjærlighed til hinanden. Ønskede Guds Velsignelser over de Hellige i Herrens Navn.

Ovenstaaende gjengaves paa Dansk af Ældste A. Christensen,

Derefter talte Ældste John Smith til Forsamlingen. Sagde, at det var hans inderligste Ønske at kunne udføre det Arbeide, der paahviler ham, til Guds Ære og sine Medmenneskers Gavn, saa hans Missionsvirksomhed ikke skal være omsonst. Sagde, dette var den første Mission, der var ham bestikket, og vilde gjøre Alt, hvad han formaaer, for at fremme Herrens Gjerning i Skandinavien.

Oversættelse af Ældste A. Christensen, som derefter fremsatte følgende For-

slag med Hensyn til Authoriteternes Opholdelse og Anerkjendelse:

Brigham Young som Præsident for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige paa hele Jorden, samt som Prophet, Seer og Aabenbarer.

Heber C. Kimball som hans første og Daniel H. Wells som hans anden Raadgiver.

De tolv Apostlers Qvorum med Orson Hyde som Præsident.

Foreslog at anerkjende alle de øvrige Qvorumer og Grader af Præstedømmet i Zion og dens Staver.

George Q. Cannon som Præsident for den Europæiske Mission.

Jesse N. Smith som Præsident for den Skandinaviske Mission.

W. W. Cluff og H. P. Lund som omreisende Ældster i hele Skandinavien under Præs. J. N. Smiths Bestyrelse.

A. Christensen som Præsident for Nord-Jyllands Districtet.

N. C. Edlefsen som Præsident for Aalborg Conference.

H. C. Høgsted som Præs. for Vendsyssel Conference.

John Smith, som er sendt hertil fra Zion for at arbeide i denne Mission, samt de øvrige Brødre, som ere hos os i Besøg, hvilke Forslag alle bleve eenstemmig vedtagne.

Derefter sang man: „Nu Zions Sol paany opgaaer.“

Bøn af Ældste H. C. Høgsted.

Kl. 2. Efterm.

Forsamlingen aabnedes med Sangen: „Hvor seer det ud i Verdens Ørk.“

Bøn af Ældste N. C. Edlefsen.

Sangen: „Lad Zion i sin Pragt opstaae.“

Ældste W. W. Cluff udtalte sin Glæde over de uskatteerlige Velsignelser, som vor himmelske Fader skjenker os. Guds Værk gjør kraftig Fremgang blandt Nationerne, og det vil ei vare ret længe, før Herren skal føre sit Folk til Triumph og Anerkjendelse paa Jorden. Det bør os derfor at eftertragte Alt, hvad der er Godt og Rosværdigt, for at blive skikkede til at indtage den Plads, Herren har bestemt for Enhver af os.

Ældste Samuel H. B. Smith følte sig lykkelig ved denne Leilighed at være forsamlet med de Hellige og for de Privilegier, vi nyde fremfor alle andre Folk. Sagde, at vi bør bestræbe os for at vandre ustraffeligt for Herren, saa hans Aand kan boe hos os og veilede os i alle vore Foretagender; thi ved Enighed og Kjærlighed beredes vi for en herlig Fremtid.

Oversættelse af Ældste A. Christensen.

Præsident G. Q. Cannon sagde: Det glæder mig meget atter at kunne staae frem blandt Eder, men det skulde være mig endnu kjærere, om jeg kunde udtrykke mig i Eders eget Modersmaal. Ved at høre paa Brødrenes Bemærkning, kom jeg til at tænke paa den Nationalfølelse og de Fordomme, som næres mod forskjellige Folkeslag, baade med Hensyn til borgerlige og kirkelige Anliggender. Det er almindelig antaget, at Christendommen blev indført i Danmark for henved tusind Aar siden, og man kan derfor godt tænke sig deres Forbauselse, da Mænd i denne Slægt bragte dem det evige Evangelium — et Evangelium, som de Lærde troede at have langt grundigere Kjendskab til end disse Mænd fra et fremmed Land. Men lad os betragte denne Sag lidt nøiere. Hvis det oprindelige Evangelium, som Christus og Apostlerne forkyndte, nu findes blandt Nationerne, og er bleven lært og efterlevet af dem i Aarhundreder, vil det Spørgsmaal naturligen opstaae: Ere de Christnes Frugter saaledes, som Frelseren ønskede dem? Nei ingenlunde.

Menneskene arbeide ikke for den Sag, som Gud ønsker, de skulde virke for; de have for længe siden tabt det herlige Maal af Sigte, som han ved sin Søn og hans Apostler lærte dem at stræbe efter; de have forsaget det himmelske Lys og have vendt sig til Mørket. Hvad udkræves der til Menneskeslægtens Opreisning? Det sande, uforfalskede Evangeliums Forkyndelse af Guds evige Præstedømme, hvilket nu netop skeer. Mænd, besjælede af Herrens Aand og begavede med Fuldmagt fra det Høie, gaae nu frem fra Land til Land og opløfte deres Røst til Advarsel og Frelse for Enhver, der vil annamme deres glade Budskab. Disse Mænd er det ubedærvede Salt, hvormed Nationerne paa Jorden saltes, og om hvem Herrens Propheter fordum talede skulde komme i de sidste Dage.

Trods Nationernes store Opoffrelser for at bygge Tusinder af pragtfulde Kirker og for at underholde en talløs Geistlighed, kan det ikke negtes, at Fordærvelsen tager mere og mere Overhaand blandt dem, og de gaae med hurtige og sikkre Skridt deres Undergang imøde. Dommen over dem er udtalt i Himmelens evige Raad, og den vil falde paa dem i Herrens bestemte Tid. Ja hvert Rige, som ikke vil tjene Herren, skal visselig fordærves og sønderbrydes. Saa have Propheterne sagt fordum, og det er gjentaget af Propheterne i disse Dage.

Evangeliets Frugter have vi seet blandt de Sidste-Dages Hellige — et Folk, hvis fornemste Bestræbelse er at holde alle Guds Bud og leve efter hans hellige Anordninger. De hjemsamles til Zion i flokkeviis fra ethvert Land og Folk; de ere forenede med en Enighed, som er exempelløs i Verden, og opfylde bogstavelig Prophetierne ved at opbygge Guds Rige i Bjergenes Skjød.

Propheterne i gamle Dage vare vel bekjendte med Nationernes faldne Tilstand i den Tid, hvori vi leve. Vi behøve kun at læse Aabenbaringen, som Johannes modtog paa Patmos. Nutiden er i hiin ældgamle Skrift skildret med beundringsværdig Nøiagtighed. De saae, at Nationerne vare drukne af Synd og Last, at de vare besmittede fra den Høieste til den Laveste, at de vare svage og kraftløse. De saae, at Krig, Ulykke og alle Slags Veer skulde hjemsøge dem; de saae den Almægtiges grumme Vrede blive udøst over dem uden Maal; de saae Babels Riger falde for aldrig mere at reise sig. Men paa samme Tid saae de Herrens Tjenere vandre om mellem dem og forkynde Frelse og Befrielse for alle Jordens Gode og Ædle. De saae, at Israel fandt Naade for Herrens Øine; de saae, at vi vandrede ud fra Nationerne; de saae, at vi opbyggede Zion og beredte os for Frelserens Komme. Vi have al Aarsag til at prise os lykkelige over den Lod, som er bleven os tildeel. Vi have annammet Frelsens Budskab og ere paa Veien til evigt Liv og Ophøielse, og det er mit inderligste Ønske, at vi Alle maae være trofaste i vort hellige Kald.

Maa Herren velsigne Eder Alle i Jesu Navn. Amen.

Derefter blev Sangen: „Fryd Dig, o Jord!" afsungen, hvorpaa Ældste A. Christensen oversatte ovenstaaende Tale.

Præs. Jesse N. Smith gjorde dernæst nogle faa passende Bemærkninger og overlod derpaa Resten af Tiden til Conferencepræsidenterne.

Ældste H. C. Høgsted talte om Guds Riges Fremgang i hans Conference og glædede sig over de Velsignelser, vi havde nydt her idag.

Ældste N. C. Edlefsen gjorde nogle opmuntrende Bemærkninger i flere Retninger; hvorefter

Ældste A. Christensen foreslog at hæve Conferencen til ubestemt Tid, hvilket eenstemmig vedtoges.

Efterat en Sang var afsungen, sluttede Ældste J. M. Børglum med Bøn.

A. Christensen,
Conferencens Skriver.

Tale af Præsident G. Q. Cannon

i Generalraadet i Kjøbenhavn den 15de Septbr. om Formiddagen.

Det glæder mig at samles med Brødrene af Præstedømmet ved denne Leilighed, og jeg anseer det som et særdeles Privilegium, der er mig forundt, thi det slaaer aldrig feil, at jeg bliver opbygget ved saadanne Sammenkomster. Det er vort Privilegium at have Guds Aand og Aabenbaringens Lys iblandt os, naar vi komme sammen i et saadant Øiemed som dette.

Der er kun meget faa, maaskee ingen af de Ældste, som forstaae tilfulde hvilke Velsignelser og hvilken Kraft, der er aabnet dem Adgang til ved Modtagelsen af det hellige Præstedømme. De have annammet større Magt, end nogen jordisk Monarch besidder, thi dem er givet Fuldmagt til at besegle de Gjenstridige og Vantroe til Herrens store Dag. De optræde blandt Nationerne som Frelsere, og det er ikke blot dem, der have annammet Apostelskabet, som have denne Myndighed og Ret til at besegle paa Jorden og i Himmelen, men Alle, som have det melchisedekske Præstedømme, alle de, som frembære det glade Budskab om Frelse og Ophøielse, have denne Myndighed.

Gud ærer enhver af sine trofaste Tjeneres Administrationer, og der er ingen Magt, Gave, Velsignelse eller Herlighed uden den er indbefattet i Præstedømmet. Dette gjelder os ligesaa meget som det gjaldt Frelseren, dersom vi kun ere ligesaa trofaste som han var.

Vi maae være rene i vore Tanker, Følelser, Ord og Gjerninger. Alene at faae Præstedømmet beseglet paa sit Hoved, gjør ikke en Mand til en værdig Arbeider i Guds Rige. Han maa skye al Synd og gaae frem blandt sine Medmennesker med himmelsk Reenhed. Ligemeget hvad Stilling en Mand indtager, dersom han ikke er saa reen som en Engel, kan han ikke indtræde i Guds celestiale Rige og nyde dets Herlighed. Enhver skulde stræbe at naae denne Grad af Reenhed, og søge at faae Aandens Lys stadig hos sig, saa han kunde være et følgeværdigt Exempel for alle sine Omgivelser.

De Ældste i Israel skulde ikke søge Undskyldning for sine Svagheder og Feil i Andres slette Vandel. De bør selv forstaae hvad der er ret og handle derefter. Afskaf den Uskik at copiere Andre i den Hensigt, at dække Eders egne Synder dermed. Ingen af de Ældste bør gjøre sig skyldig i Saadant. Hvadsomhelst I gjøre, gjør det, fordi det er ret, fordi I forstaae, at det er saa, og ikke blindthen fordi Andre have gjort det før.

Der er i Særdeleshed een Ting, jeg ønsker at lægge paa Brødrenes Sind, og det er med Hensyn til Frierier og For-

lovelser. De Ældste have ingen Ret til noget Saadant. Gud har aabenbaret et Princip, ved hvis Efterlevelse Enhver kan sikkre sig evig Ophøielse i hans Rige; men i Forbindelse med dette Princip har han givet visse Love, som hans Tjenere ere forpligtede at adlyde, og ingen af disse Love kan krænkes eller brydes ustraffet. Ingen arbeidende Ældste har Ret til at indgaae Forbindelser eller Pagter med nogen Qvinde, uden han har faaet Tilladelse dertil af den Mand, som Herren har anbetroet Nøglerne til denne hellige Ordinantse, og jeg maa sige, jeg kjender Ingen i dette Land, som har denne Myndighed. Læg Mærke til den Mand, som er uefterrettelig i dette Stykke, og I ville snart opdage, at hans Kraft svækkes, og hvis han ikke omvender sig, vil han aldeles besnæres af sine kjødelige Lyster og staae i Fare for at blive en Apostat.

Ni Tiendedele af de Ældstes Frafald i denne Kirke har sit Udspring fra utidigt og usømmeligt Samqvem med Qvinder. Ingen Mand kan see paa en Qvinde med Vellyst, uden han taber Troen, har Herren sagt, medmindre han omvender sig. Afstaa fra Alt, som vil berøve Eder Guds Velsignelse i Eders Foretagender. Det er sorgeligt, at en Ældste ikke kan gaae frem og prædike Evangeliet, uden han skal courtisere med Søstrene eller have sig en Kjæreste.

Vi have bragt i Erfaring, at Nogle ere tilbøielige til at troe, at det strevne Ord af Guds Tjenere i disse Dage er betydningsløst, fordi de have seet, at Enkelte, hvem de syntes maatte have tilstrækkelig Kundskab i denne Henseende, have handlet imod de givne Raad. De troe, naar de see en Ældste, som er sat til at være deres Veileder, indvikle sig i Kjærlighedsforstaaelse med Søstrene, at det strevne Ord kun er bestemt til at tjene som Skalkeskjul. Jeg ønsker derfor, at Præstedømmet og de Hellige engang for alle skulle forstaae, at de Raad og Lærdomme, som gives af Kirkens Autoriteter til Veiledning for de Hellige, skulle efterleves af dem, og at ingen Mands Exempel, ligemeget hvem han monne være, maa efterfølges, naar han handler imod de givne Instructioner.

Ingen Mand paa Jorden har saa stor Indflydelse blandt Menneskene som de trofaste Ældste. De gaae frem med Sandheden og Herrens Aand, og de, der indgaae i Kirken, ville naturligen elske dem. Men istedetfor at anvende denne Indflydelse til Menneskenes Frelse og Guds Værks Fremme, benytte mange Ældster den til at sikkre sig Søstrenes Kjærlighed eller timelige Fordele. Hvor usselt! Svaghed og Forbandelse vil altid være Frugten af en slig Vandel. Vor Forpligtelse til at tjene Herren er ligesaa bindende for os, som hans Forjættelser om at velsigne os ere bindende for ham. For at have Præstedømmets Kraft og Velsignelse maae vi opfylde Herrens Bud og Præstedømmets Pagter; hvis vi forsømme dette, er Herren løst fra sin Forpligtelse at velsigne os. Det er Daarskab at troe, at Gud vil ubetinget velsigne en Mand blot fordi han har Præstedømmet.

Aarsagen til al Slaphed og Kraftløshed hos mange Ældster kan altid søges i Forsømmelse af deres Pligter. Sligt bør ei finde Sted. Hvadsomhelst vi foretage os skulde være beregnet paa at frelse og lykkeliggjøre vore Medmennesker; men den Ældste, som ikke har dette Formaal, vil miste Herrens Aand og begynder allerede at nyde en Forsmag paa Helvedes Qvaler.

Lad os leve i Hellighed og Reenhed, medens vi boe paa Jorden, lad os altid have Guds Ære for Øie, og om vi end skulde have kun faa Hustruer og faa Børn, kunne vi alligevel glæde os ved vor him-

melske Faders Velbehag og sikkre os evigt Liv og evig Ophøielse i hans celestiale Rige. Dersom vi kunne sikkre os alle disse Velsignelser i hiin Verden, er det ligegyldigt hvordan vi have det i denne, naar vi blot ære vort Kald og gjøre hvad Herren fordrer af os.

Maa Herren velsigne Eder med sin Aands Kraft, saa I altid kunne holde hans Befalinger og ære Eders Præstedømme, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Octbr.

Indledningsbemærkninger til 12te Aargang.

Det er os en stor Glæde at kunne byde vore Læsere idag det første Nr. af en ny Aargang af „Stjernen" under saa gunstige Omstændigheder som for Nærværende. Stort Held har ledsaget Forkyndelsen af Evangeliet i disse Lande, og vort beskedne Organ har vedblevet at lyse i de religieuse Meningers Taage, understøttet af nogle faa prøvede Venner, medens den store Hob, der vandrer paa Vildfarelsens ældgamle, støvede Vei, overøser vore Bestræbelser med Haan og Spot og tankeløst istemmer Raabet „Bedrageri" — et Raab, som har lydt fra Slægt til Slægt, hvergang store og vigtige Sandheder bragtes for Lyset, det være sig i videnskabelig, philosophisk eller religieus Henseende.

Efter at have fuldendt 11te Aargang af dette Skrift og ved idag at paabegynde den 12te, føle vi, at vi skylde alle gode Gavers Giver vor inderligste Taknemmelighed for al den Naade, han har skjenket os, og som vi fremdeles nyde. Vi haabe, at det Forsyn, som hidindtil saa kjærligt har holdt sin Haand over dette Værk, hvis ydmyge Repræsentanter vi ere, ogsaa i Fremtiden vil vaage over os.

Vi haabe ogsaa, at vore Medarbeidere i Missionen Tid efter anden ville understøtte os med saadanne Bidrag, som kunne ansees som passende for vor Tid og vore Forhold, og vi ville ikke undlade at fremsende vor Tak til dem af vore Venner, som i det henrundne Aar have understøttet os i nævnte Retning. Om den endelige Triumph af vor store og herlige Sag have vi aldrig næret Tvivl, thi vi vide, at vore Principer besidde et saadant indre Værd, at de aldrig kunne modsiges af Sandheden, og desuden have vi Guds Forjættelse ved Propheterne, der er et sikkert og urokkeligt Anker for Sjælen.

Evangeliet er, som Jesus siger, hverken meer eller mindre end en Livslugt til Liv for de Oprigtige og en Dødslugt til Død for de Gjenstridige, hvorpaa kan anføres mange Exempler. Dersom en Mand vandrer i sit Kald, skal hans Vandel lyse klarere og klarere, indtil den bliver som den lyse Dag; men dersom han vandrer uværdigt for sin Gud og sine Brødre, vil Aanden og Kraften af hans Præstedømme forlade ham, og han vil synke i Vantro og Mørke, indtil Frafald griber ham og berøver ham baade Tilliden til Andre og Agtelsen for sig selv. Enhver, som lader

Begjerlighed efter jordiske Ting eller Kjødets Svagheder faae Overherredømme over sin Sjæl, vil tabe sin Virkelyst og Kraft, og det Lys, som engang opvarmede hans Hjerte, bliver forvandlet til Mørke.

Vi advare Enhver, som har smagt den Glæde, Guds Ord bringer, for den Fare at lade Mistro mod sine Brødre opstaae, hvilket vil drage større og langt farligere Onder efter sig; men ov Tro paa Evangeliets frelsende Kraft, da kunne I staae mandhaftigt i enhver Modgang, i enhver Fristelse, i enhver Prøve og i enhver af de store Omvæltninger, som den Almægtige vil fremkalde blandt Nationerne. I Fremtiden som i Fortiden ville vi altid sætte vor Lid til Israels mægtige Gud og frygtløs kjæmpe for vor Ret.

Vi nedbede Himmelens Velsignelse over Alle, som med oprigtigt Hjerte og hellig Iver virke for Guds Riges Fremgang paa Jorden, samt over Enhver, der elsker Sandheden og som er villig til at offre sine timelige Beqvemmeligheder for Evangeliets Sag.

Præsident Cannons Besøg og Missionairers Ankomst.

Torsdagen den 4de September om Aftenen havde vi den Fornøielse at byde Broder og Søster Cannon samt Ældsterne John Smith, Samuel H. B. Smith og Joseph F. Smith velkomne i Hamborg. De to sidstnævnte Brødre ere kun Besøgende, medens John Smith er sendt hertil som Missionair fra Zion. Alle tre ere Nevøer af Propheten Joseph — John og Joseph Sønner af Hyrum, Samuel Søn af Samuel H. Smith. Det var os i Sandhed en overordentlig Glæde at samles med disse Brødre og at ledsage Missionens Gjester videre paa deres Reise.

Vi forlode Hamborg om Aftenen den 5te og mødtes næste Morgen af Ældste W. W. Cluff i Korsøer; herfra toge vi samme Dag til Aarhuus, hvor vi med Hjertelighed modtoges af Ældste P. C. Geertsen og mange af de Hellige. Vi kunde ikke opholde os der længe og nyde Godt af deres Gjestfrihed, da vi samme Eftermiddag skulde gaae med Diligencen til Aalborg, hvor vi ankom Søndagen den 7de Kl. 5 om Morgenen. Vi vare vísselig endeel medtagne af denne anstrengende Tour, men ved Ældsterne Christensens og Edlessens forenede Omhu glemte vi snart vor Træthed og samledes med de Hellige samme Formiddag i et Conferencemøde, som længe vil erindres med Glæde. Efter at have besøgt mange af de Hellige og stiftet mange behagelige Bekjendtskaber, forlode vi Broder Edlessens gjestfrie Huus Tirsdag Morgen den 9de og ankom til Aarhuus den paafølgende Nat Kl. 1. Efter at have hvilet os lidt samledes vi med de Hellige i to fortræffelige Forsamlinger. Ogsaa her lagdes det meest uskrømtede Venskab for Dagen. Torsdag Aften den 11te ankom vi til Kjøbenhavn, hvor vi paa Stationen modtoges af Brødrene Thomassen og Larsen og mange andre af vore Venner.

Søndagen den 14de afholdtes stor Forsamling, hvor elleve Zionsældster vare tilstede. Præsident Cannon benyttede det Meste af Tiden og talte med ædel Varme for Zions Sag og Herrens Folk. Mandag og Tirsdag afholdtes Generalraad for

Missionens arbeidende Præstedømme; her vare tolv Zionsældster og over hundrede indfødte Ældster nærværende. De Lærdomme, som gaves af Præsident Cannon med Flere, vare særdeles oplivende for Enhver, der elsker Sandhed og Ret. Kun ugjerne ophævedes dette Møde, thi Zionsaanden herskede der i rigeligt Maal, og Afskedens Time syntes altfor snart at skille Broder fra Broder.

Den 17de om Morgenen fik vi ny Aarsag til Glæde, da nemlig fire Missionairer fra Zion ankom hertil, hvis Navne ere Hans C. Hansen, A. W. Windberg, Johan Svensen og Christopher Holberg. Saaledes var der paa een Dag ikke mindre end 16 Brødre og 1 Søster fra vort fjerne Hjem samlede i Kjøbenhavn.

Vi behøve vist ikke at fremhæve Gavnligheden af Præsident Cannons Besøg; Indflydelsen deraf haabe vi vil spores i hele Missionen. Vi maae tillige udtale vor Taknemmelighed for, at Præsidentskabet i Zion har sendt os forøget Hjælp hjemmefra. Vi byde vore Brødre Missionairerne et hjerteligt Velkommen til Skandinavien og haabe, at deres Arbeide vil være til Gavn for de Hellige, til Glæde for dem selv og vor himmelske Fader til Ære.

Søndagen den 21de om Formiddagen overværede Brødrene vor almindelige Forsamling, hvor Præsident Cannon holdt en særdeles lærerig og opbyggende Tale, der som sædvanlig oversattes af Ældste Christensen, hvem vi ligeledes ville aflægge vor hjertelige Tak for hans byrdefulde Arbeide. Samme Aften afreiste vore Besøgende fra Kjøbenhavn.

Beskikkelse.

Ældsterne Johan Svensen og Christopher Holberg ere beskikkede som omreisende Ældster i de forskjellige svenske Conferencer, Ældste Hans C. Hansen som omreisende Ældste i Aalborg og Vensyssel Conferencer, Ældste A. W. Windberg som omreisende Ældste i Aarhuus, Skive og Fredericia Conferencer — Alle under Bestyrelse af Missionens Præsident.

Jesse N. Smith,
Præsident over
den Skandinaviske Mission.

Notits.

Vore Bogagenter i Sverrig underrettes herved om, at der i disse Dage udkommer et nyt Oplag af det for nogle Aar siden udsolgte Skrift „En Röst från Landet Zion,“ paa 3½ Ark, hvilket de ville behage at reqvirere.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 379.)

Fortegnelse over de vigtigste Begivenheder, omtalte i Mormons Bog.

Aaret 600 før Christus.

Lehi og Saria med deres fire Sønner Laman, Lemuel, Samuel og Nephi forlode Jerusalem ifølge Guds Befaling og droge ud i Arabiens Ørken. (Side 16, 3.)

592 f. Ch.

Lehi og hans Familie ankom til Overflødighedens Land, saa kaldet paa Grund af dets overordentlige Frugtbarhed; dets nuværende Navn er Arabien. (Side 35, 17.)

570.

Jacob og Joseph bleve indviede til Præster og Lærere for Nephi Folk. (Side 66, 5.)

560.

Nephi fik Befaling til at gjøre andre Tavler. (66, 6.)

545.

Nephi befalede Jacob at skrive paa de smaa Tavler, hvad han ansaae for at være det Ypperligste. (116, 1.)

421.

Da Jacob blev gammel, overdrog han Optegnelserne til sin Søn Enos, og da Enos blev gammel, overleverede han dem til sin Søn Jarom. (135, 9; 139, 1.)

400.

Nephiterne holdt Moseloven, de formeredes hurtig og vare høiligen velsignede. (139, 3.)

362.

Jarom overleverede Pladerne til sin Søn Omni. (140, 6.)

324.

Omni var en ugudelig Mand, men befriede Nephiterne fra deres Fjender. (141, 1.)

318.

Amaron, Omnis Søn, blev beskikket til at tage Vare paa Optegnelserne. (141, 2.)

280.

Amaron overleverede Optegnelserne til sin Broder Chemis. (141, 3.)

124.

Efter Chemis' Søn, Abinadom, gik Pladerne successivt over til dennes Søn Amaleki, Kong Benjamin og Mosias, hvilke hver i sin Tid førte Optegnelserne. Mosias, Kong Benjamins Søn, blev salvet til Konge. (145, 4.)

Da Amaleki førte Optegnelserne, bleve Mosias, Kong Benjamins Fader, og Saamange, som vilde lytte til Herrens Røst, befalede at drage ud i Ørkenen og førtes ved den Almægtiges Kraft til Zarahemlas Land, hvor de opdagede et Folk, som forlod Jerusalem dengang Kong Zedekias blev ført fangen til Babylon. De anførtes af Mulek, Zedekiæ eneste efterlevende Søn, og traf ved deres Ankomst til Amerika Coriantumr, Jarediternes sidste Konge, hvilke vare blevne ihjelslagne kort før Mulek og hans Folks Ankomst. (142, 6. 10; 417, 6; 554, 9.)

121.

Mossias sendte sexten Mand til Lehi-Nephis Land for at de kunde forhøre sig om deres Brødre. (161, 2.)

91.

Mosias døde, efter først at have overleveret Pladerne til Alma. Almas Søn, Mosias, indstiftede en republikansk Regjeringsform og beskikkede Alma til at være Overdommer i Landet. (208, 1; 212, 6.)

90.

Nehor leed en skammelig Død for sit Frafald og for at have dræbt Gideon. (214, 3. 4.)

86.

Magtraneren Amlici blev ihjelslaget af Alma. I dette Aar fandt mange Slag Sted mellem Nephiterne paa den ene Side og Amliciterne og Lamaniterne paa den anden. Nephiterne seirede som oftest. (218, 14; 220, 18.)

85.

Freden blev gjenoprettet, og Mange bleve døbte i Sidons Vande og bleve Medlemmer af Kirken. (221, 1.)

84.

Freden vedvarede, og 3,500 Individer tillagdes Kirken ved Daab. (222, 2.)

83.

Kirkens Medlemmer bleve stolte paa Grund af deres store Rigdom. (222, 3.)

82.

Alma overgav sin øverste Dommermyndighed til Nephihas og indskrænkede sig udelukkende til en Ypperstepræstes Kald. (223, 5.)

81.

Alma gik paa Mission til Meleks Land og senere til Staden Ammoniha. (234, 2. 3.)

80.

Alma og Amulek udfriedes af Fængslet ved Guds Kraft. (255, 11.)

79.

Lamaniterne udryddede Indbyggerne i Staden Ammoniha. (257, 2.)

76.

Der herskede Fred i tre Aar, og Kirken tog et godt Opsving. (259, 8.)

75.

Ammon udførte en heldig Mission blandt Lamaniterne. (292, 9. 10.

72.

Alma overleverede Optegnelserne til sin Søn Helaman og bød ham at fortsætte sit Folks Historie. (315, 5.)

71.

Nephiterne vandt en glimrende Seir over Lamaniterne paa Grændserne af Mantis Land. (336, 16.)

70.

Helaman udførte en heldig Mission blandt Nephiterne. (339, 4.)

69.

Moroni befalede Nephiterne at befæste alle deres Stæder; de opførte ogsaa mange nye Byer. (352, 1.)

68.

Dette var det behageligste, velsignelsesrigeste og lykkeligste Aar, som Nephiterne nogensinde oplevede. (353, 3.)

65.

Moriantons Folk bleve forhindrede i at flygte til det nordlige Land. Nephiha døde og hans Søn Pahoran indtog hans Plads som Overdommer. (354, 5. 8.)

64.

En Strid mellem Republikanerne og de Kongeligsindede blev fredelig bilagt ved Folkets Stemme; men 4,000 af de Kongeligsindede bleve dræbte, fordi de ikke vilde gribe til Vaaben for deres Land mod Lamaniterne. (356, 3. 5.)

63.

Der gjordes Forberedelser til Krig mellem Nephiterne og Lamaniterne. (360,4.)

61.

Moroni tilbageerobrede Muleks Stad og vandt en fuldstændig Seir over Lamaniterne. (362, 12.)

60.

Moroni overvandt ved List Lamaniterne og befriede sit Folk af Fangenskab. (369, 7.)

59.

Moroni modtog en Epistel fra Helaman i Staden Iudæa, hvori berettes om de vidunderlige Seire, som Nephiterne

vandt over Lamaniterne paa den Kant af Landet. (370, 1.)

58.

Moroni indtog Staden Nephiha. (390, 11.)

54.

Efterat Freden var gjenoprettet, voxede Kirken godt. Helaman døde. (393, 20.)

53.

Sjiblon tog de hellige Optegnelser i sin Varetægt. Moroni døde. (393, 1. 2.)

52.

5,400 Mænd med deres Qvinder og Børn udvandrede til det nordlige Land fra Zarahemla. (393, 2.)

51.

Hagoth byggede mange Skibe, og Mange seilede nordpaa. (393, 3.)

50.

Sjiblon overleverede Optegnelserne til Helaman, Helamans Søn, kort før sin Død. (394, 5.)

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1839. (Fortsat fra Side 350.)

Forhøret over Vidnerne fortsattes, og Eldste Markham fik Tilladelse til at afgive sin Forklaring. Efterat han var færdig, kom Blakely, een af Vagten, ind og sagde til Br. Markham, at han ønskede at tale med ham. Denne fulgte med ham ud, og da de kom til den anden Ende af Huset, raabte Blakely: „Gud forbande Dig, din gamle Mormonhund, jeg skal slaae Dig ihjel!" og i det samme slog han ham først med knyttet Haand og derefter med en Knippel; men Markham fravristede ham Kniplen og kastede den over Gjærdet. Strax fore ti Mand af Pøbelen ind paa ham for at dræbe ham, og en af disse var Oberst William P. Penniston, Vagtens Befalingsmand. Men Markham sagde, at han kunde lægge dem Alle paa Stedet med eet Slag til Mands, og drev dem bort. Juryen og Rettens Medlemmer stode og saae paa hele denne Affaire og hørte Pøbelen true Markhams Liv med alle optænkelige Eder og Forbandelser, men de toge ingen Notits deraf.

Nævnte ti Mand løb hjem efter sine Geværer for at skyde Markham, og Juryen fremlagde en Klage mod Lyman Wight, Alexander McRae, Caleb Baldwin, Hyrum Smith og mig for „Mord, Forræderi, Brandstiftelse, Indbrud og Tyveri."

Om Aftenen samledes Committen i Daniel Shearers Huus. Efter Bøn af Br. James Newburry blev han, ifølge Eldste Kimballs Anbefaling, ordineret til Eldste af Brødrene Kimball, H. Clark og W. Huntington.

Eldste Kimball meldte, at Jesse P. Maupin, den Mand, som fik tredive Dollars for at besørge et Brev til os, var vendt tilbage, samt at Fangerne vare raske og ved godt Mod.

Broder Rogers, som var kommen tilbage fra Jackson County, berettede, at han havde solgt alle vore Landeiendomme derssteds. Eldste Kimball anmodedes om at overvære et County-Møde imorgen og der udtale sin personlige Mening om Com-

mitteens og Brødrenes Forhold i Almindelighed og udforske deres Følelser, om de ville beskytte sine Brødre mod Pøbelens Fornærmelser, hvis man virkelig kom for at drive dem ud, som man nylig har truet med.

I Nat oplodes Fremtidens Syner for mig, saa jeg skuede Maaden hvorpaa og Midlerne hvorved min snarlige Udfrielse af Fængslet skulde iværksættes, samt den Fare, der truede min elskelige Broder Markham. Jeg vækkede Br. Markham og sagde ham, at dersom han vilde staae lidt tidlig op næste Morgen og ikke vente paa Dommerne og Advocaterne, som han havde besluttet, men ride rask afsted, skulde han lykkelig naae sit Hjem, ja næsten for han vidste af det; i modsat Fald vilde han blive skudt af Pøbelen paa Veien. Jeg bad ham ligeledes opmuntre Brødrene til at være ved godt Mod samt raade dem til snarest muligt at forlade Landet.

Fredagen den 12te. Imorges stod Broder Markham op ved Daggry og reed i fuld Carriere til Far West, hvor han ankom Kl. 9 samme Morgen. Nogle af Pøbelen satte efter for at skyde ham, men kunde ikke indhente ham.

Idag modtog jeg følgende Skrivelse:

„Min Herre! Indesluttet sender jeg Dem den lovede Qvittering, og hvis De vil tage tilbørlig Hensyn til samme, vil det være til stort Gavn for Deres Menighed saavel som for mig, og jeg antager, at med lidt Umage paa Deres Side, kan jeg erholde mine Bøger tilbage. Enhver, som vil aflevere dem paa hvilketsomhelst Sted i Staten, saa at jeg kan komme i Besiddelse af dem, skal erholde en god Doueeur. Da jeg veed, De interessserer Dem særdeles for Kirkens Vel, og da Bøgernes Tilveiebringelse vil bidrage meget til at opholde dens Medlemmers gode Navn og Rygte, samt at De vil betragte Tingen i dens rette Lys, haaber jeg, at De ikke vil spare Dem nogen Uleilighed i denne Henseende.

Deres osv.
Jacob Stollings.

Til
Joseph Smith, jun. Diahman."

„Gallatin, Davies County, Missouri, 12te April 1839.

„Det være herved vitterligt for Alle, at jeg Jaeob Stollings har Dags Dato forpligtet mig til for Joseph Smith, jun., at løse alle Medlemmerne af Mormonkirken fra deres Gjeld til mig for Varer, som jeg har solgt dem i Gallatin i Aaret 1838, paa følgende Betingelse: at Joseph Smith, jun. tilsender eller lader tilsende mig følgende Bøger, nemlig een Hovedbog, tre Journaler og een Dagbog over Colonialvarer, hvike Bøger bortkom for mig, da min Boutik i Gallatin afbrændte; og dersom nævnte Bøger komme mig ihænde inden fire Maaneder, skal dette Document tjene som Qvittering for al Gjeld, som Mormonerne staae opførte for i nævnte Bøger, men hvis de ikke blive mig tilstillede, er dette Doeument af ingensomhelst Gyldighed.

„Given under min Haand Dags Dato, som ovenfor nævnt.

Jacob Stollings.

„Bevidnes af J. Lynch."

Et besynderligt Forlandende, at jeg, som har siddet i Fængsel flere Maaneder, skal opsøge bortkomne Sager — Sager, som rimeligvis ere ødelagte af Pøbelen; dog er det ikke besynderligere end saameget Andet, der er hændet. Jeg er imidlertid villig til at gjøre Alt, hvad jeg kan, for at tjene mine Medmennesker.

„Commerce, Illinois, den 12te April 1839.

„Mine Herrer Redaeteurer! Indesluttet sender jeg Dem en Skrivelse fra Gouverneur Lueas i Jowa Territorium. Hvis De troe, at dens Offentliggjørelse i

nogen Maade kan tjene til at fremme Retfærdighedens Sag ved at rense „Mormonernes" gode Navn og Rygte fra alle de taabelige Løgne, som Ondskab, Misundelse eller Avind af deres Mordere i Missouri have søgt at ophobe paa dem, anmodes De om at optage Indlagte i Deres ærede Blad „Argus."

(Fortsættes.)

Blandinger.

Religion og Moralitet. I hele Verden er der, som bekjendt, intet Land saa religieust som Skotland, forsaavidt man ved Religion forstaaer at synge mange Psalmer, hænge med Hovedet og gaae to Gange i Kirke hver Sondag. Det lader derfor lidt underligt, at i dette rettroende Land Moraliteten ikke staaer paa stærkere Fødder, end at der hver Time i Døgnet fødes et uægte Barn, hvilket Aaret rundt udgjør den anselige Totalsum af 8,760 uægte Børn paa 3 Millioner Mennesker.

Gode Leveregler. Behersk dine Lidenskaber, eller de ville beherske Dig. Forød Intet, hverken Penge, Tid eller Talenter. Lad hver Ting have sin Plads, lad hver Forretning have sin Orden. Forsøm ingen Pligt, vær aldrig uhøflig. Hold dit Legeme reent, som Symbol paa den Aands Reenhed, der boer i Dig. Beslut at gjøre Alt, hvad der er ret, udføer Alt, hvad Du har besluttet. Uden Anvendelse ere de herligste Talenter unyttige, men med Anvendelse ere de mindste af stort Værd. Vær venlig, forekommende og omgjængelig mod Enhver. Tal Sandhed eller tie.

Hurra! Mange Mennesker have raabt Hurra tidt og ofte, men forholdsviis Faa kjende dets Betydning. Det har sin Oprindelse fra de asiatiske Nationer, hvor det brugtes som Krigsraab. De troede nemlig, at hver Mand, som faldt i Kampen for sit Land, gik til Himmelen. Det stammer fra det slaviske Ord „Hurraji," hvilket betyder: „Til Paradiis."

Gjør en Begyndelse. Dersom Du aldrig begynder, naaer Du aldrig Enden. Det første Ukrud, som luges i Haven; det første Frø, som saaes; den første Skilling, som lægges i Sparebøssen, og den første Miil, som tilbagelægges paa en Reise, er Altsammen af stor Betydning; det er Begyndelsen og giver derfor Haab, en Forjættelse, en Forsikring, et Pant paa, at Du vil fuldføre, hvad Du har besluttet. Hvormange fattige, dovne, ulykkelige, vildfarne og lyssky Væsener snige sig ikke gjennem Verden, hvilke kunde have vandret med opreist Hoved og begrundet sin Lykke, dersom de, istedetfor at opsætte deres gode Forsætter, havde gjort en Begyndelse. Det er kun det første Skridt, der er vanskeligt.

Nyheder.

Nyt Blodbad blandt de Christne i Orienten. „Le Journal de Constantinopel" meddeelte nylig den Efterretning, at 70 Armenianere vare blevne myrdede af nogle Tyrker ved Marach mellem Aleppo og Alexandrette, men med Tilføiende, at Skylden var de Christnes, som havde overfaldet Tyrkerne. „Le Courrier d'Orient" meddeler derimod, at Paschaen af Aleppo, ved Navn Aziz, havde ladet Armenianerne afvæbne, og at disse derefter bleve overfaldne af en Hob bevæbnede Tyrker, som nedsablede ikke mindre end 200 Mænd, Koner og Børn. 400 Circassier, fortælles der videre, vare komne fra Syrien, havde overrumplet Byen Yak i Nærheden af Arabkir, brændt Landsbyer, plyndret flere Christnes Boliger og røvet de hellige Sølvkar og Reliqvieskriin, som opbevaredes i Klosteret, hvor Armenianernes Patriarch har sin Bolig.

Rustningerne imod Mexico antage et foruroligende Omfang. Kan man troe „La Presse," vil den franske Hærstyrke hiinsides Atlanterhavet snart blive bragt op til 60,000 Mand. Da dette er langt mere, end der vil behøves til at tugte Mexicanerne med for Nederlaget ved Puebla, har dette givet Anledning til mangeslags Rygter med Hensyn til Keiserens Politik.

Den Pennysubscription, som blev dannet imellem de engelske Arbeidere for at hjælpe Garibaldi til Roms Erobring, vil, uagtet hans Nederlag, uforandret blive fortsat. Arbeiderne ere blevne opfordrede til, paa denne Maade at protestere imod den franske Besættelse af Rom. De indkomne Penge ville ved en af Garibaldis Agenter i England blive stillede til hans Raadighed.

Timescorrespondenten i Fabrikdistricterne skriver fra Stockton, at Elendigheden der er endnu større end paa noget andet Sted, fordi Bomuldsfabrikationen her har været saa at sige den eneste Næringsvei. Forretningerne staae fuldstændig stille, overalt seer man lukkede Boutiker, Gaderne ere mennesketomme og Befolkningen udvandrer masseviis til Manchester for at tigge paa Gaderne. Byen har en Befolkning af 54,000 Sjæle; deraf udgjør 18,267 Arbeidere med deres Familier de to Trediedele, og blandt disse Arbeidere ere 7,283 ganske uden Beskjæftigelse, 6,512 have dog lidt at bestille, og kun 4,472 have fuldt Arbeide.

Et forfærdeligt Uveir har raset i Wiltshire i det sydlige England den 2den Septbr. Omtrent Kl. 5½ hørtes et Brag som af en Musketsalve, Lynene og Tordenen tiltoge, og pludselig var det, som om alle Himmelens Sluser aabnede sig, og ledsaget af en forfærdelig Storm faldt der Hagl og Regn i saadan Masse, at de første paa enkelte Steder bedækkede Jorden i et Lag af syv Fods Høide. Vandet stod tre Fod høit i Husene, og gjennem Gaderne bølgede det som en rivende Strøm, der førte Alt, hvad der kom den iveien, bort med sig.

Amerika. Den 29de August har der atter staaet et stort Slag ved Bulls Run, hvor Unionstropperne ifjor bleve slagne paa vild Flugt. Ogsaa denne Gang have de lidt et uhyre, uopretteligt Nederlag. De have selv opgivet deres Tab af Døde og Saarede til 8 a 10,000 Mand og Valpladsen tyder paa, at de Sydlige have dobbelt saamange. Unionsgeneralerne Pope, Banks og McClellan have efter et stort Nederlag maattet romme deres Stilling ved Centreville og trække sig tilbage til Hovedstaden Washingtons Fæstningsværker, bag hvilke nu hele Unionens Hoved-

armee gjemmer sig. Winchester er rømmet. General Burnside har maattet forlade Fredericksburg og trække sig ind under Beskyttelse af Kanonbaadene paa Potomac, og det vigtige Lexington i Vestvirginien er blevet besat af 30,000 Sydlige. Disses Hovedstyrke staaer kun tre danske Mile fra Washington, truer denne Stad og ere over Potomac rykkede ind i Maryland, hvor de bleve modtagne med Jubel. I Kentucky ere de vigtigste Byer Louisville og Franckfort blevne rømmede af Forbunds-tropperne. Noglen til New Orleans, Fæstningen Baton Rouge, har maattet overgive sig til Sydtropperne, og disse berede sig, 50,000 Mand stærke, til at angribe det aabne New Orleans, som General Butler nu neppe vil kunne holde. Med andre Ord: Unionen har tabt saa at sige hele Virginien, hvor den vigtigste Deel af Krigen er ført, den har tabt Kentucky, hvori den tidligere havde Overmagten, og den staaer paa Nippet til at tabe sin eneste betydelige Erobring i Syden, New Orleans, tillige-med sin Hovedstad Washington og Maryland med det rige Baltimore, der utvivlsomt efter sin Beliggenhed hører Norden til.

Dette er altsaa Udbyttet af den haardnakkede Kamp og de uberegnelige Offre i Blod og Penge! Efter et Aars Forløb staaer Unionens Krigsmagt paa det Sted, hvorfra den gik ud, men hvor sørgelig er ikke dens Stilling alligevel forandret! Ifjor var den fuld af Mod og Haab, nu derimod er den ligesaa ydmyget og forknyt, som dens Modstander maa være seirstolt og trygt stolende paa sine Førere. Tabet af 300,000 Mand og en Udgift af 2,700 Millioner Rigsdaler danst i Penge synes kun at have ophidset og ansporet begge de stridende Parter til nye Anstrengelser, til halstarrige Beslutninger og til et mere rasende Fjendskab. Enhver Udtalelse fra hvilkensomhelst af Siderne viser, at Lidenskaberne have naaet et Høidepunkt, hvorfra hverken den ene eller den anden af Parterne kan see klart, tænke fornuftigt eller føle sømmeligt; de ere blendede af Blod og Krudtrøg og bragte til Raseri af Smerte og Vrede; at standse dem eller holde dem tilbage, vilde, som det synes, være ligesaa umuligt som med et Par Klopfegtere, naar deres Kamp var paa det Høieste.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.